

La dreta castellanitzadora

A pesar de la cautelosa aplicació de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, per part de l'equip del conseller Ciscar, la dreta més provincialista i disgregadora no cessa en els atacs a l'idioma dels valencians. Una llei, a més, que, com assenyalava Vicent Pitarch, autor d'una recent reflexió crítica sobre la norma legislativa, té greus mancances de base.

Hay problemas como el paro y la delincuencia, mucho más graves que éste, que nos están flagelando más, pero nadie les mete mano. En cambio, esta ley se ha impuesto al margen y espaldas del pueblo.» La despòtica llei de què parla Miguel Rodríguez, secretari provincial de FESITE-USO a Alacant, és la *Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià*, també coneguda com a *Llei d'Alacant*, per haver-hi estat aprovada per les Corts valencianes el 18 de novembre de 1983.

Les declaracions van ser publicades al diari *La Verdad* d'Alacant, l'1 de desembre de 1984, sota l'espantarrant títol de *Valenciano: Pánico en el profesorado*, i és una de les tantes mostres de prosa anti-valenciana que aquest periòdic torna a prodigar. L'assiduitat a reproduir textos d'aquesta mena, i l'estil estrident de presentar tot aquest tipus de notícies, denoten que *La Verdad* encara és excessivament fidel al seu origen de propagandista de la maniobra disgregadora del País Valencià que va significar el surestisme. *Murcia te llama*, Alacant.

Pel seu cantó, les referències apocalíptiques i intempestives a l'atur i la delinqüència, la demagògica pretensió de parlar en nom de tot el poble o tot el pro-

Conseller Ciscar: «Marxem a la velocitat que podem i podem»

/ Jesús Ciscar

fessorat, la intencionalitat palmàriament antinormalitzadora del valencià, no deixen cap dubte pel que fa al caràcter de la protesta d'aquest sindicat minoritari d'ensenyament, resultant de la fusió de les despulles de la històrica USO amb els sectors independents de FESITE. Una

protesta virulentament castellanitzadora que pretén instrumentalitzar qualsevol brot de confusió o malestar que la circumspecta aplicació de la Llei d'Alacant en les comarques castellaneres o altament castellanitzades del sud del nostre país provoca.

Castellanitzadora

«Nunca creímos —hi insisteix Manuel Rodríguez— que iba a salir una ley tan sibilina y tan contradictoria. Incluso se ha manejado el doble juego entre la enseñanza del valenciano y en valenciano»... I en açò últim no

La dreta popular, entre l'anticatalanisme i la castellanització

/ Jesús Ciscar

s'hi val bromes, «por considerarlo una barbaridad, porque era dejar en segundo término al castellano, lengua oficial del Estado español.» La causa immediata d'aquesta reacció desmesurada i visgòtica era l'ordre de la Conselleria de Cultura de setembre del 84 que suggeria que dues assignatures de BUP i Formació Professional fossen donades en la llengua del país.

Vana pretensió, ja que l'*exquisiteza* dels alts càrrecs polítics de la Conselleria respecte a aquestes resistències numantines ha congelat la norma jurídica per a millors temps. Almenys, en tots els instituts que han volgut fer-ho. El valencià continua sent una assignatura de tres hores a la setmana: menys temps del dedicat a l'estudi del castellà.

No en té prou, amb això, l'ardit sindicalista, que obvia que el valencià també és oficial al País Va-

lencià segons l'article 7é de la LUEV. De tal manera que arriba a acusar de discriminatori, coactiu i terrorífic, l'article 23 de la Llei, el qual dictamina que el professorat ha de conèixer el valencià obligatòriament. Tenen tres anys per a reciclar-se, però tots, teòricament, han d'acabar sabent-lo. Agut, en dedueix: «¿qué es lo que bulle en la mente de los legisladores, cuando quieren que todos aprendamos el valenciano? Sencillamente esto: que toda la enseñanza se dé en valenciano». Amb l'espantall d'un ensenyament tot en valencià, en un futur tan llunyà com incert, qüestionen el deure legal de tots els professionals de l'ensenyament a aprendre'l a curt terme. Un negoci redó de castellanització, fonamentat en la reducció a l'absurd: no apreneu ara valencià, no siga cas que demà us el facen usar a ple rendiment. Lúcid, el senyor.

¿Valencià? Estatge desconegut.

La substitució lingüística i la no-integració idiomàtica dels immigrants de parla castellana són realitats donades, intangibles. Referint-se al mapa lingüístic dissenyat per la Conselleria, torna a qualificar-lo de: «barbaridad. Según esa lógica, si gobierna otro partido amante de lo clásico, impondría el latín, basándose en criterios históricos, pero no reales ni actuales». Aquest àtula de pel·lícula de segona sèrie ha acabat fent-nos a tots els valencians d'Elda, o, el que és el mateix, romans.

No està sol en el diagnòstic el terrible Rodríguez. Adrián Candela, dirigent d'AP-Alacant, explica així de clar i rousonià la substitució lingüística esdevinguda al País Valencià: «Al valenciano le ha sucedido lo que a numerosas lenguas: se ha vis-

to desplazado por otra que se desarrolló con mayor ímpetu, liderando el protagonismo en el plano de la expresión y el pensamiento.» Enterra la llengua encara majoritària al país, oculta el nom i les armes de l'assassí, i, damunt, ens pinta el llengüicida com a més savi i decidit. Tenim alguns elements de dreta que no ens els mereixem.

Vegem-ne un altre cas. Joaquín Santos Matas, diputat a les Corts valencianes, president de la Comissió de Cultura i Educació d'AP del Reino de València, és més sàdic i vol que dure l'agonia del nostre, que no d'ell, idioma: «¿No es más conveniente el aprendizaje progresivo desde abajo, sin amenazas, paulatinamente? ¿No generaría más amor al valenciano el posibilitar que se aprendiera voluntariamente? ¿No supone ilegal discriminación el forzar a profesores y alumnos castellanoparlantes a que se expresen obligatoriamente en una lengua que les es extraña?» ¿És molt d'estranyar que fins i tot els seus correlegionaris s'adonassen de la capacitat intel·lectual d'aquest perdiguer popular, i el fessen passar a la posteritat com el candidat a l'alcaldia d'Alacant més fugaç de la història de la ciutat: un dia, exactament?

La metodologia de normalització que propugna per al valencià, espontània i idíl·lica, és a les antípodes de la que ha gastat el castellà per a normalitzar-se, ben normalitzat, al País Valencià. Potser no és tan sapastre, la senyoria. O potser està copiant d'un pamflet que el gener del 83 es va repartir per tots els instituts d'Alacant i que deia, magistral, així: «Boicotead las clases de valenciano, porque son de

catalán y además obligatorias.» Classes de valencià no-català en hores d'esplai, i a qui li toca, li toca: heus ací el desideràtum normalitzador dels nostres castellanitzadors d'ofici.

Una campanya programada i poc reeixida

Exabruptes ideològics d'ídic caire i intensitat

sa valenciana més propícia a aquesta classe d'esbargiment, que no és sols, ni de lluny, *La Verdad*. A *Castellón Diario* i a *Información* d'Alacant, es pot trobar bastant d'aquest material. A *Las Provincias*, també, encara que la seua especialització ideològica siga l'anticatalanisme, en el qual és literalment un espasa.

A pesar d'aquesta temp-

lingüística, els conflictes han estat escadussers i puntuals, quasi sempre limitats a organitzacions cíviques o professionals controlades pels mateixos instigadors de la campanya, o producte d'una barreja desigual de desinformació i interessos corporatius que es podien satisfer o neutralitzar. Ciscar ha viatjat amunt i avall del país dissipant temors, o fi-

contra els castellanoparlants» (sic), presentada al ple de les Corts valencianes del dijous 7 de febrer, esdevingués un plàcid passeig en barca per al senyor Ciscar. L'oposició conservadora va passar de fiscal a poc més poc menys demanar excuses, suposem que per sentit del ridícul.

Amb tot, no va desaproveïtar l'ocasió el conseller de tornar-se a presentar com a home ponderat, situat en el punt dolç de l'única política lingüística possible: «Enfront dels qui ens critiquen perquè anem massa lents, o dels qui ho fan perquè creuen que anem massa ràpids, hem de dir que marxem a la velocitat que podem i devem». No serem nosaltres els qui neguem al senyor Ciscar l'admirable capacitat de saber quina és la celeritat més adequada per salvar un idioma que agonitza. Però l'encorsetament i l'encursetament de la llengua a tres hores a la setmana en el *gheto* de l'escola, amb uns omnipotents mitjans de comunicació, *totalment* dominats per l'idioma de l'estat, deixen escàs espai a l'esperança.

La dreta castellanitzadora desplega dues tàctiques diferents, però convergents, per tal de dificultar més l'inici de la normalització lingüística al País Valencià, si és que ja s'hi ha encetat. Del sinistre anticatalanisme, que tan bé exemplifica Unió Valenciana, fan un ús immoderat en les comarques centrals del país. L'antivalencianisme cru i nu, l'agiten, fonamentalment, en les comarques meridionals. Tot plegat, i, si més no, serveix per a llastar encara més la voluntat tímida i insuficient del poder autonòmic respecte a la plena salvació de l'idioma que ens defineix i ens fa diferents.

Negre (UV) i Santos (AP), diputats per Alacant. Dues cares d'una mateixa estratègia: acabar amb el valencià

com els esmentats fins ara han estat copiosament estampats i estampats, els darrers temps, en la prem-

tativa de sorollosa campanya contra la suau aplicació d'una llei greument insuficient de normalització

cant-se les associacions de pares en la butxaca. A Elda, el proppassat 19 de gener, unes Apes prèviament escalfades pel muntatge periodístic contra el valencià van eixir d'una trobada amb el conseller declarant: «Ha estat una reunió positiva i cordial.» En el transcurs de la sessió van escoltar de llavis de Ciscar que «el valencià mai no seria obligatori en zones castellanés», naturalment.

Potser és aquest clima exiguent crispat el que explica que una interpellació del grup popular al conseller d'Educació per la «possible discriminació

Forval, s.a.

Formatges de tot Europa

DOFO

Quart de Poblet. València

